

ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Τοῦ κ. ΚΛΕΙΤΟΥ ΣΥΜΕΩΝΙΔΗ, ἐκπαιδευτικοῦ

Βράδυ 25 Ἰουλίου μιὰ ὁδομάδα πρὶν ὁ ἀθάνατος ἡγέτης ἀφήσει τὴν τελευταία πνοή του.

Ἐπέλεξε ἓνα μικρὸ παρεκκλήσι στὴν καρδιά τῆς Λευκωσίας γιὰ τὸν τελευταῖο του ἑσπερινό. Γιὰ τὴν τελευταία ἐπαφή του μὲ τὸ λαὸ του. Διάλεξε τὸ ἐκκλησιάκι τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς γιατί ἀπέναντι στὸν κατακλισμὸ τοῦ ὀργανοτροφείου ἀνέμεναν πολλοὶ πρόσφυγες — πολλοὶ κι ἀπὸ τὴν Κυθρέα — κυρίως γέροι καὶ γρηῆς νὰ πάρουν τὴν εὐχή Του γιὰ πάρα πέρα δυνάμεις. Τοὺς ἔδωσε τὴ χαρὰ, τοὺς ἔκαμε τὴν τιμὴ. Ἄγαποῦσε πολὺ τοὺς πρόσφυγες, τοὺς πονεμένους, τοὺς φτωχοὺς. Ἦ κ. Θεανώ, ἡ συνταξιούχα δασκάλα, τὸν προσφώνησε. Τὸν καλοσόρησε ἐκ μέρους ὅλων τῶν προσφύγων τοῦ κατακλισμοῦ. Κι ἐκεῖνος μὲ τὴ γαλήνεια μορφή του κάλεσε ὅλους σὲ ἀγώνα. Κήρυξε τὴν πίστη, τὴν ἐλπίδα, τὴν ἀποφασιστικότητα.

Ὁ ἑσπερινὸς ἄρχισε. Ἀποπνικτικὴ ἡ ἀτμόσφαιρα. Μπήκαμε μέσα τόσοι πολλοὶ νὰ Τὸν δοῦν, νὰ Τὸν ἀκούσουν. Χωροῦσαν ἐλάχιστοι. Κι ἐκεῖνος, μὲ ὑπομονὴ καρτεροῦσε. Ἄραγε τί νὰ σκεφτόταν ἐκεῖνη τὴν ὥρα; Τὴν ὥρα ποὺ δύσκολα ἀνέπνεε ἀπὸ τὰ ἀμέτρητα κεράκια καὶ τὴ τόση καπνὰ. Ἐλτῶνε καὶ Ἐκεῖνος σὰν λαμπάδα. Ἔδινε τὴ δύναμη Του, γιὰ νὰ τὴν πάρει ὁ λαὸς Του. Ἔδινε τὴν καρδιά Του γιὰ νὰ δυναμώσει ἡ καρδιά τοῦ λαοῦ Του.

Σὲ λίγο ἡ λιτή. Χιλιάδες ἔτρεξαν νὰ τοῦ σφίξουν τὰ χέρια. Νὰ τοῦ ἐχηθοῦν. Νὰ πάρουν τὴν εὐλογία του. Νὰ φιλήσουν ἐκεῖνο τὸ Ἄγιο χέρι ποὺ πάντα ἔδειχνε τὸ δρόμο τοῦ καθήκοντος. Καὶ ὁ γιατρός ὁ καρδιολόγος πάντα δίπλα του μὲ τὴ σύριγγα στὸ χέρι, ἕτοιμος νὰ ἐπέμβει ἂν χρειασθεῖ.

Ὅλοι μας ποὺ τρέξαμε ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὴν Ἁγία Παρασκευή, νοιώθουμε ξέχωρα συγκίνηση καὶ περηφάνεια. Νοιώσαμε ἐκεῖνο τὸ βράδυ νὰ μᾶς ἔρχονται δυνάμεις. Δυνάμεις ἀποφασιστικότητας, ἐλπίδας. Κι ἀσφαλῶς ὁ Μακάριος τῆς ἀγάπης μᾶς τίς ἔδινε. Ἐκεῖνος καταλάβαινε πὼς ἡ καρδιά του σύντομα θὰ πάψει νὰ κτυπᾷ. Ἐκεῖνες οἱ ἀναθυμῆσεις τῆς κεριᾶς! Ἐκεῖνη ἡ καπνερὴ ἀτμόσφαιρα! Ὁρθίος 2 ὥρες! Πόση κόρυμψη, πόση ἔνταση. Κι ὅμως γιὰ τὸ λαὸ του τὰ πάντα. Τὴν ἴδια Του τὴ Ζωή.

«Ὅχι δὲν πέθανες μεγάλε ὁδηγητὴ
κι ὅπως πολέμησες τοὺς τόσους χάρους
καὶ πεθαμένος θὰ νικάς, καθὼς ὁ Κίμωνας
ποὺ καὶ «νεκρὸς ἐνίκᾳ» τοῦ βαρδάρους.

Ἐνα λουλούδι τῆς καρδιάς γιὰ τὸν ἀντρεπωμένο
ἀπ' τοὺς ἀσφοδελοὺς δρυμοὺς ἀπ' τῶν καυμῶν τὰ μέρκη
ποὺ φύτρωσε μέσ' τὴ φωτιά ποτίστηκε μὲ δάκρυ
νὰ τὸ χαράξω σὲ χαλκὸ τῆς Κύπρου ματωμένο
Νὰ τ' ἀποθέσω εὐλαβικά στὴ ζωντανή Του ΜΝΗΜΗ».

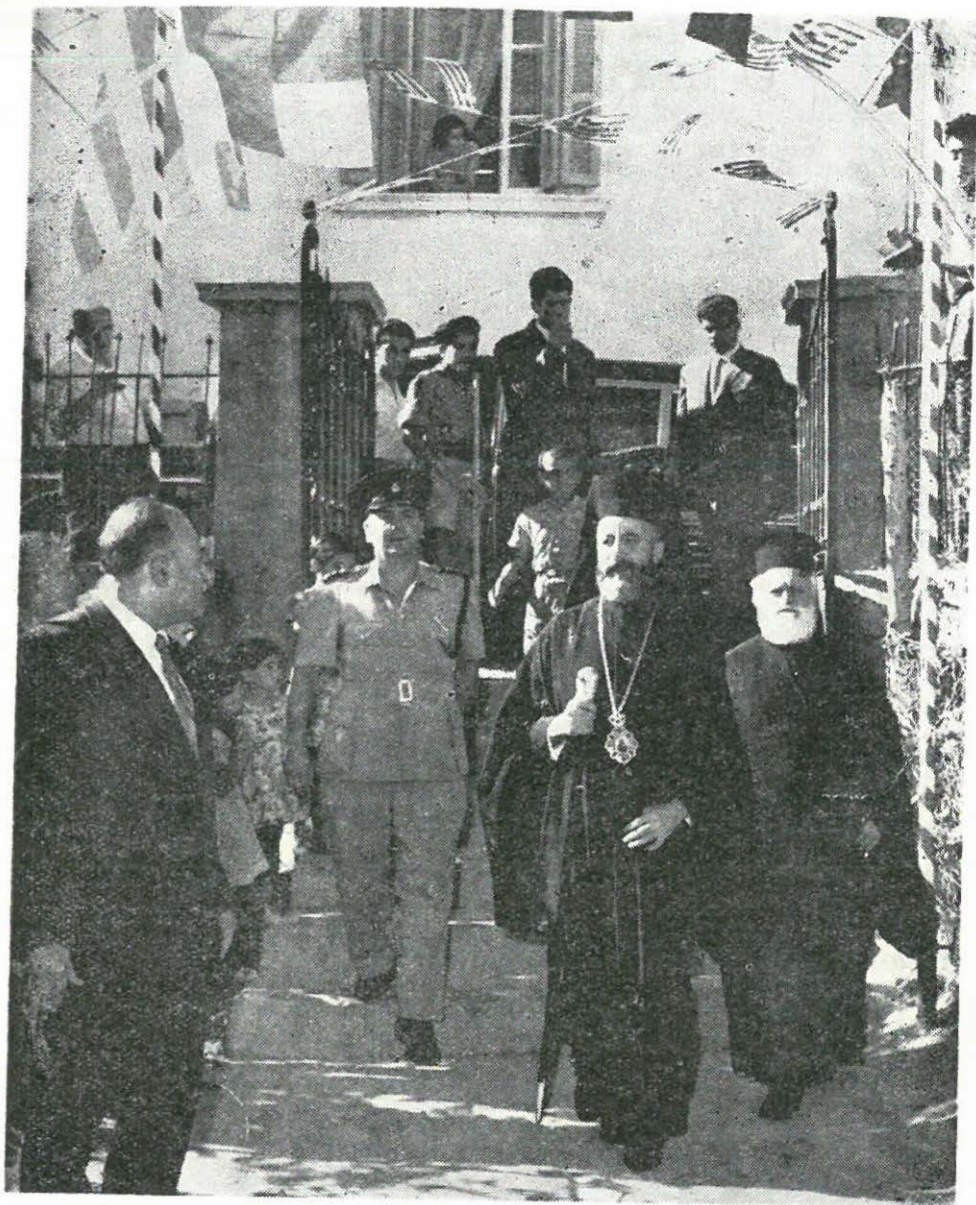
(ΧΡ. ΖΙΤΣΑΙΑ)

ὶ προϋ-
ὶ πὼς ὁ
ρητισμοῦ
πὰ Γα-
ἔρα του
τοῦ «ἔ-
παπάς».
του ἔ-
ῶσε στὸ
δεῖ ἂν
τοῦ πῆ-
ταν ἱε-
ρα σὰν
τοῦ τό-

ισύστα-
ο ἔγαλ-
Ζοῦσε
Μακρυ-
πολλὰ
ἔ ἡρωί-
ὸν ἔδα-
ζυγόν.
ρον καὶ
πατρὶς
ὁποῖοι
ἠμόταν
του καὶ
τοροῦσε
ποὺ μὲ
ρκικὴν
ἂ ὑπῆ-
πὸ τὴν

της μὲ
μιλοῦ-
πάντας,
ουλλου
σεν εἰς
ῶ.
ἔθνικὸν
ὁποῖοι
η, Κά-
οστατεῖ
ν Συρ-
τη καὶ
ἄτωσιν

(ἔεται)

Ὁ ἀείμνηστος Πρόεδρος τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας Ἀρχιεπίσκοπος Μακάριος σὲ μιὰ ἀνέκδοτη φωτογραφία του (στὶς 17.7.1960) στὴν Κυθρέα, κατευθυνόμενος στὴν ἐκκλησία τῆς Παναγίας τῆς Χαρδακιώτισσας ὅπου τέλεσε τοὺς γάμους τοῦ Πέτρου Στυλιανοῦ μὲ τὴ Βούλα Τζανετάτου. Ἀριστερὰ τοῦ Ἐθνάρχη ὁ ἀείμνηστος πρωτοσύγκελλος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Καλλίνικος, Πρόσκοποι τῆς Κυθρέας ἀποδίδουν τιμὲς στὸ Μακαριώτατο. Στὸ βάθος τὸ σπίτι τῆς Ἀρετῆς Πετάση. Τὸ Μακαριώτατο ὑποδέχεται ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς Χαρδακιώτισσας κ. Μ. Κυριάκου.